

‘Ο ἐργάτης Κόσιδας, κατηγορούμενος κι αὐτός, ρωτήθηκε ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ στὸ Βόλο :

— Κατηγορεῖσαι ὡς ἄθεος, μαλλιαρὸς, σοσιαλιστής. Τί ἀπολογεῖσαι ;

— Πῶς εἶμαι ἄθεος, μαλλιαρὸς καὶ σοσιαλιστής ! ἀποκρίθηκε.

— Καὶ τὸ λές, ἔτσι ;

— Ναι, τὸ λέω γιατί αὐτὴ εἶναι ἡ πεποιθησή μου !

Νά, ἓνας ἥρωας ἀληθινὸς ποὺ τάξιζε νὰ στεφανωθεῖ γιατί τόσο παληκαρία διαλάλησε τίς γνώμες καὶ πεποιθησές του.

Κι ἔμως στάληκε νὰ δικαστεῖ κι αὐτὸς στ’ Ἀνάπλι.

Ἡ παληκαρία στὸν πόλεμο ἀρχίνησε νὰ ἀναγνωρίζεται στὸν τόπο μαζὲ μὲ σύνταξες καὶ μὲ μετάλλιες.

Ἡ παληκαρία τῆς γνώμης, ποὺ εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν παληκαρία τοῦ ντουφεκιοῦ, καταδιώκεται.

Νά, γιατί ἀκόμα βρισκόμαστε μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ πολιτισμό.

Οἱ ἰδρυτὲς τοῦ σχολεῖοῦ, ἂν, ἀντὶ νὰ μασάνε τὰ λόγια τους, βγαίνανε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὲ Κοσιθένια παληκαρία καὶ δηλώνανε :

— Ναι, εἴμαστε δημοτικιστὲς καὶ τὸ σχολεῖό μας τὸ ἰδρύσαμε γι’ αὐτόνε τὸ σκοπό.

Ἄν ἔτσι μιλοῦσαν, κανεῖς δὲ θὰ τολμοῦσε νὰν τοὺς καταγγεῖλει.

Θὰν τοὺς ἀντιδρούσανε ἴσως μὲ κάθε μέσο. Μὰ ἴσαμε κεῖ. Παραπάνου ὄχι.

Γιατί τὰ φωνάζεις τὴ γνώμη σου, κανεῖς δὲ σὲ ὑποψιάζεται. Ὅταν τὴν κρύβεις, γεννάς στὸν ἄλλονε τὴν ὑποψία πὼς κάπιο κακὸ σκοπὸ κρύβεις, ἀφοῦ δὲν τολμάς νὰ πεις ὅ,τι φρονεῖς.

Μὲ τὴν Πολιτικὴ δὲν προκόβουν οἱ ἀγῶνες τῶν Ἰδεῶν.

Μὲ τὴν παληκαρία προκόβουν καὶ νικοῦν. Κ’ ἓνας Κόσιδας στὸ δημοτικιστικὸ ἀγῶνα, κι ἀράδα νὰ μὴν ἔγραφε, θάκαμανε μεγαλύτερο καλὸ ἀπὸ πέντε δέκα ποὺ γράφουνε βιβλία, μὰ τίς μασάνε ἔμως τίς ιδέες τους καὶ γεννάνε ἔτσι στὸν ἄλλονε τὸ δισταγμό.

‘Ο Χατζηδάκης μὲ τὰ «ναὶ μὲν ἀλλὰ καί...» του, ἔβλαψε περισσότερα τὸ δημοτικιστικὸ ἀγῶνα ἀπὸ τὸ Μιστριώτη ποὺ ξεφώνιζε θαρρετὰ κάθε τόσο τὴν πεποιθησή του κατὰ τοῦ δημοτικισμοῦ.

‘Ο πρῶτος δημιουργεῖ δισταχτικοὺς κι ἀριβίστηδες. ‘Ο δεύτερος, ἀθρώπους μὲ γνώμη καὶ μὲ πεποίθηση εἴτε ὑπὲρ εἴτε κατὰ τῆς δημοτικῆς—ὅπωςδήποτε ἀθρώπους ἴσιους δημιουργεῖ, κι αὐτὸ τιμὴ του εἶναι.

Μὰς ἔλεγε ὁ Μπιτζάνης, κατηγορούμενος κι αὐτὸς, φεύγοντας γιὰ τ’ Ἀνάπλι :

— Ξέρεις τί μούρχεται νὰ πῶ στὸ δικαστήριον ; Ἔσεις, χριστιανοί μου, βαλθήκατε νὰ μὰς χειροτονήσετε τζάμπα ἥρωες καὶ μάρτυρες. Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν τιμὴ !

Δὲν μπορούμε νὰ ξέρουμε ποῖα θάναὶ ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστήριου. Ἀθωωτικὴ ἢ καταδικαστικὴ.

Ὅποια ἔμως καὶ νάναὶ θάχει μεγάλη σημασία.

Γιατί σήμερα στ’ Ἀνάπλι δὲ δικάζονται εἰκοσι τριάντα Ἑλληγες. Δικάζεται ἴδια ἢ Ἑλλάδα. Καὶ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασι, πρόκειται νὰ τὴν κηρύξει πολιτισμένη, ἢ βάρβαρη χώρα.

Δικάζεται ἀκόμα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη. Καὶ ἡ δικαστικὴ ἀπόφασι θὰν τὴν γράδρει. Θὰ δοῦμε ἂν πέρασε ἢ ἀντίληψή της τὰ σύνορα τοῦ Μεσαιωνισμοῦ.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

»» ΑΝΑΣΤΑΣΗ ««

Παθητικὰ ἀντηχοῦν στὸ κούφωμα τῶν θόλων τῆς ἐκκλησιᾶς τῶν ταπεινῶν οἱ ψαλμοδίες, καὶ γονατίζουνε οἱ πιστοὶ μπρὸς στῶν εἰδώλων τῆ σιωπῆ, καὶ λησμονοῦν τίς ἁμαρτίες,

Ὅπου βαραίνουν τὴν ψυχὴ τους. Σκιροῦν ὅλων οἱ καρδιὲς καὶ καρτεροῦν μέσα σὲ ὀλονυχτίες τὸ Ψέμα ποὺ πιστεύουν νὰ ξυπνήσει — ἀδόλων ἀνθρώπων μιὰν ἐλπίδα μέσ’ στὶς δυστυχίες —

Καὶ τέλος ἀνασταίνουν τὸ βουβὸ θεὸ τους... — χαρές, λιβάνων σύννεφα, κύματα μύρων — ... Κ’ ἐνῶ περνοῦνε οἱ ἄκακοι στὸ χάρωπό τους

δρόμο, σκυφτοί, μουγκῶς, βαρῶς καὶ κουρασμένοι, κνηνητῆς πόθων ἐξίπνητων καὶ στείρων, περνώω καὶ γὼ ὁ ἀντίχριστος κι ὁ κολασμένος !

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ